

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εἰσὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμ, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικῶ ἄραχ 7.—Ἐξωτερικῶ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρηταὶ δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὅδο: Εὐριπίδου, ἀριθ 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 15 Μαΐου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 21

ΟΙ ΑΡΙΣΤΙΚΙΣ ΤΑΞΙΔΙΕΥΟΥΝ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.
Εἰς τὸν Ἀτλαντικόν

Τὸ ταξίδι ἐξηκολούθησεν ὑπὸ ὅρους ἀρκετὰ εὐνοϊκοῦς. Ἡ κατάτασις τοῦ κ. Πάττερσων δὲν ἔχειροτέρῳσιν, ἐβελτιώθη ἀπ' ἐναντίας. Περιστὸν νὰ εἴπωμεν ἔτι δὲν εἶχε πλέον τὴν ιδεάν νὰ κρατῇ λεμόνι διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴν ναυτίαν. Αἱ ἐντρίβαι ὅμως μὴ τὸ κολλώδιον, ποῦ του ἔκμαεν ὁ Οὐάγγας, ἀρκετὰ τὸν ὠφέλησαν. Ἡ καρδίη τοῦ Μέντο, ὡς ἔπαν κησῆς τὴν χρονομετρικὴν κανονικότητά της καὶ ἔκτυποῦσε ὡς ἐκτυπίσασ τὸ ὄρολογι τοῦ ἐπιμελητηρίου τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς.

Κάπου-κάπου ἐπερνοῦσε κανένα μπουρίνι καὶ ἔκαμνε τὸν «Γοργόν» νὰ χερσῆ, χωρὶς ὅμως νὰ ὑποφέρῃ πολὺ. Ἄλλως τε τὸ πλήρωμα τὸν ἐμανουβρᾶρζε τόσον καλὰ ὑπὸ τὸς ἐδηγίαις τοῦ Χάρρη Μάρκελ, ὥστε οἱ ἐπιβάται ἦσαν κατενθουοασμένοι—ιδίως ὁ Τωνῆς Ρενώ καὶ ὁ Μάγνης Ἄνδερ. Ἐβοηθοῦσαν καὶ αὐτοί, εἴτε διὰ νὰ μαζιναροῦν τὰ ὑψηλά πανιά, εἴτε διὰ νὰ μπρατσάροῦν τὰς κερκίαις, εἴτε διὰ νὰ πιάσουν μοῦδες, — καὶ ἡ τελευταία αὐτῇ μανούβρᾳ ἦτο ἀρκετὰ εὐκολοσ διότι τὸ πλοῖον εἶχε διπλὰς γάμπιαις. Ὁ κ. Πάττερσων δὲν ἦτο καὶ ὡδιὰ νὰ τοὺς συνιστᾷ νὰ προσέχουν. δὲν εἶχεν ὅμως καμμίαν ἀνησυχίαν, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Τζὼν Κόρπεντερ ἐπρόσεχεν ἐκεῖνοὺς τοὺς νεαροὺς θεωρακίτας μὲ μίριμναν ὄλως πατρικὴν... καὶ εἶχε τὸν λόγον του διὰ νὰ τοὺς προσέχη.

Ὁ ἀνεμὸς διετηρεῖτο ἀνατολικός, καὶ ὁ «Γοργόν» ἐδικαίονε τὸ ἄνομά του. Οἱ ἀριστεῖς, κεντὰ στὰς ἄλλας διασκεδάσεις τοῦ τα-

ξιδίου, εἶχαν καὶ τὸ φάρμακ. Αἱ συρτῆς ποῦ ἐπετεῦσαν ἀπὸ τὴν πρῶμην, ἐπιαναγ στ' ἀγκίστρι φέρια παντὸς εἴδους. Ἰδίως ὁ ψυχραῖμος Ἀλβέρτος Λούβεν καὶ ὁ ὑπομονητικὸς Οὐμβέρτος Πέρνιαις ἐθαίνον περισσότερον ζῆλον εἰς αὐτὴν τὴν ψυχαγωγικὴν ἐνασχόλησιν. Καὶ δὲν ἐλείπαν πλέον ἀπὸ τὸ τραπέζι, οὔτε τῶν ἐπιβιτῶν οὔτε τοῦ πληρώματος, τὰ ψάρια τοῦ πελάγους, γουρᾶρις καὶ χρυσόσπαροι, συναγρίδες καὶ μπακαλιᾶροι. . .

Μόνον ὁ κ. Πάττερσων δὲν δι-σλέ-

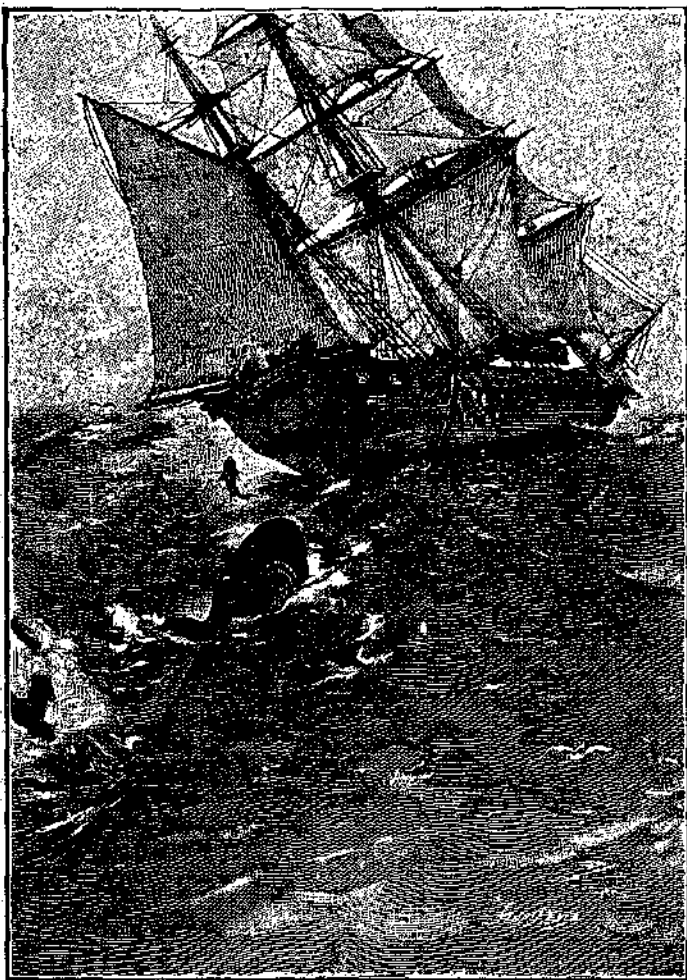
δαζε! Δὲν ἐβγαίνεν ἀπὸ τὴν καμπίαν του παρὰ μόνον διὰ ν' ἀναπνεύσῃ καθαροὺν ἀέρα. Καὶ ὅμως ἐλαχταροῦσε νὰ ἰδῇ πῶς ἐπιάνοντο ἐκεῖνα τὰ νέστιμα φάρια, νὰ παρακολουθῆσῃ τὰ πικνίδια ποὺ ἔκαμναν τὰ δελφίνια, ποῦ ἐπηδοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ πάλιν ἐβουτούσαν δίπλα-δίπλα μὲ τὸν «Γοργόν», ὅπως ἐφώναζαν κάθε στιγμὴν οἱ ἐπιβάται.

— Νά! δὺο, ποῦ ἂν εἶχα τοῦφεκι θὰ τα ἐκτυποῦσα στὰ πεπαχτά! ἔλεγεν ἕνας.

— Καὶ αὐτὰ τὰ ἄλλα, ποῦ θαρρῆς πῶς θὰ κτυφῶσουν ἐπάνω στὸ κορμὴ τῆς πλώρης! ἐφώναζεν ὁ ἄλλοσ.

Αὐτὰ τὰ εὐκίνητα καὶ γρήγορα ζῆα τῆς θαλάσσης, ἐπήγαγαν κάποτε δίκαια δίκαιη καὶ περισσώτερα μαζί, ἄλλοτε ἐμπρὸς καὶ ἄλλοτε εἰς τὸν αὐλακὸν τῶν ἰχθῶν τοῦ πλοίου. Κ' ἐτραχὺ γρηγορώτερα ἀπὸ αὐτὸ ἐφαίοντο δεξιά, καὶ ἔξαφνα ἐχάνοντο ἢ ἐφαίνοντο ἀριστέρα, ἀπὸ ἐπερνοῦσαν κάτω ἀπὸ τὴν τρέπιδα ἐπηδοῦσαν τέσσαρα καὶ πέντε πόδι ὑψηλά, καὶ ἐπερτιν κάτω περιγράφοντα καμπύλας ὠραιοτάτας, καὶ ἦσαν ἐρατὰ ἔως τὰ βᾶθη τοῦ ὠκεανοῦ μὲ τὰ διαγῆ καὶ καθρὰ ὑποπρᾶσινα νερά του.

Ἐπιναειλημένως ὁ Τζὼν Κόρπεντερ καὶ ὁ Κόρρη: ἐδικίμασαν, κατὰ παράλησιν τῶν ἐπιβιτῶν, νὰ συλλάβουν κανένα δελφίνι, νὰ το κτυφῶσουν μὲ τὰ καμάκια. Ἄλλὰ δὲν το κατορθώσαν' τόσον

• Συνελήφθη ἕνας κερκίαις . . ο (Σελ. 162, στήλ. α'.)

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΟΘΟΙ ΤΟΥ ΠΙΠΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Και δὲν ἐπηδύσε μονάχα ὁ Πίπης. Μερικὲς φορὲς ἐθαύροσε πῶς ἐτρέχε μὲ τὰ τέσσερα, ὅπως τὰ ἀλογάκια. Δὲν εἰζέθω, παιδάκια μου, ἂν ἐτρέξατε καὶ σὰς καμμιά φορὰ μὲ τὰ τέσσερα, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὸ τρέξιμο εἶνε πολὺ ἐνοχλητικὸ καὶ γιὰ τὰ χέρια, καὶ γιὰ τὰ πόδια, καὶ γιὰ τὴν κοιλιά ἀκόμα!

- Μπαρ! μιὰ πέτρα!
- Πίφ! ἓνα ἀγκάθι!
- Πούμ! ἓνα κουνελάκι!

Ὅλο καὶ ἐσκουνοφυλοῦσε ὁ Πίπης εἰς διάφορα πράγματα, χωρὶς ὅμως νὰ σταματήσει. Ἀρχισε ἐπὶ τέλος νὰ συλλογίζεται ὅτι πολὺ καλὴ καὶ ὑποχρεωτικὴ ἦτον ἡ νεράιδα, ἀλλὰ το εἶχε παρακάμψῃ! Ὁ ἄερας ἐφυσῶσε πάλυ δυνατὰ, καὶ ἐκείνη ἢ τρεχάλα ἦτο παραπολὺ κουραστικὴ.

— Ἐ! Ἐ! . . . μά, φτάνει πιά! τὰ πικουτσάκια μου ἐγίναν κουρέλι, πονοῦνε τὰ ποδάκια μου. Φτάνει, καλὴ μου κυρία νεράιδα, δὲν μ' ἀρέσει πιά νὰ τρέχω σὰν λαγός, τάκουε; . . . δὲν θέλω, δὲν θέλω, σοῦ λέω, κυρία νεράιδα μου. . .

«Ἐτρέχε μὲ τὰ τέσσερα.»

Καλλίτερα εἶνε νὰ πετῶ σὰν που. . .

Θαύμα! Δὲν ἐπρόφθασε λὶ νὰ εἰπῇ, καὶ νὰ σοῦ! ὁ κ. Πίπης Μουρμούρης βλέπει ὅτι δὲν πατᾶ πιά στὴ γῆ. Σηκόνεται σιγά-σιγά στὸν ἀέρα! Τί καλά, καὶ τί χαρά! Ὁ ἀερός ἐφυσῶσε δυνατὰ, καὶ τὸν χαϊδεύει τὸς ἀπαλά καὶ εὐμορφα! Δὲν του πονοῦν πιά τὰ πόδια του. Ἐλαφρὸς-ἐλαφρὸς σὰν τὸ πούπουλο πετᾷ καὶ σηκώνεται ὑψηλὰ ἕως τὴν κορυφὴ μιᾶς μεγάλης λεύκας, ὅπου ἔρχεται ὑψηλότερα, καὶ ἀκόμα παραπάνω. Καλὴ εἶνε μεσοῦρανα!

— Τί καλὸντοχὸ παιδί αὐτὸς ὁ Πίπης! θὰ λέτε τώρα. Ποῖος ἄλλος ἔχει τέτοια τόχη. Εὐρῆκε μὲ καλὴ νεράιδα, που ὅ,τι κι' ἂν τῆς ζητήσῃ, ἀμέσως

τοῦ το κάμνει! Νὰ τους τώρα, πετᾷ σὰν πουλί, ψηλά στὸν ἀέρα, κοντὰ-κοντὰ στὰ σύννεφα! Οὐτε πέτρες νὰ του ματώνουν τὰ πόδια, οὔτε ἀγκάθια νὰ του τσαγγουρίζουν τὴ μύτη καὶ τὰ χέρια. Ἄχ! καὶ νὰ εἶχαμε τὴ χάρι σου, Πίπης! Καὶ ὅμως κάμνετε λάθος. Πάλιν ὁ Πίπης δὲν εἶνε εὐχαριστῆμένος. Δὲν εἶνε μάλιστα καθόλου εὐχαριστῆμένος, διότι

«Μπαρ! μιὰ πέτρα!»

τον ἐπίασε φοβερὴ ζάλη ἐκεῖ ἐπάνω, — μὰ παραπολὺ φοβερὴ ζάλη. (Ἔπεται συνέχεια).

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΦΑΝΗ ΚΑΙ Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Στὴν κλειστὴ καμαρούλα, ὅπου τὸ κανδηλάκι φέγγει σὰν ἄστρο μακρυνό, ἡ Φανὴ κοιμάται στὸ κρεββατάκι τῆς. Βλέπει, φαίνεται, ὠραία ὄνειρα, διότι τὸ προσωπάκι τῆς, τὸ μισοσκεπασμένο μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιάκια τῆς, εἶνε τόσο γελαστό, καὶ ἡ ἀναπνοὴ τῆς τόσο ἡτυχη καὶ κανονικὴ!

Εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, εἰς ὄλο μάλιστα τὸ σπίτι, δὲν εἶνε κανεὶς ἄλλος, παρὰ μόνον ἡ Φανὴ. Καὶ ὅμως τὸ κορίτσι ἐκεῖνο εἶνε μόλις δέκα ἐτῶν. Πῶς το ἀφίνου ὀλομόναχο;

Ἄλλοιμονόν! ἡ Φανὴ δὲν ἔχει κανένα διὰ νὰ τὴν προσέχη, ὅταν κοιμάται. Εἶνε πολὺς καιρὸς που ἀπέθανεν ἡ καίμενη ἢ μητέρα τῆς. Ὁ πατέρας ἔμεινε ὁ μόνος διὰ ν' ἀναθρέψῃ τὴν κόρη του, ἀλλὰ, ὅπως λέγουν, ἡ δυστυχία δὲν ἐρχεται ποτὲ μόνη τῆς· διότι ἔξωφρα ἐχρεωκόπησεν ὁ τραπέζιτης των.

Ἦνῶθε τότε ἡ Φανὴ ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνωνται εὐκολὰ ὄλοι τῆς αἱ ἐπιθυμίες, ὅτι δὲν ὑπῆρχαν χρήματα διὰ περιττὰ ἐξοδα. Ἐμάζεψε ὄλα τῆς τὰ ὠραία παιχνιδιάκια καὶ τὲς ὠραίες τῆς κοῦκλες μὲ τὰ μεταξωτὰ καὶ τὲς ταυτελλεὶς εἰς μίαν μεγάλην ντουλάπαν, ὅπου τῆς ἔβαλε μὲ πολλὴν τάξιν. Ἐπῆγαινε τακτικὰ καὶ τῆς ἐλύττιζε, διώρονε τὰ ροζάκια των, ἀλλὰ τῆς ἐπίανε πάντοτε μὲ προσοχὴν, καὶ δὲν τῆς ἐκατέβαζε ποτὲ εἰς τὸν κῆπον διὰ νὰ μὴ λερωθοῦν μὲ τὰ χώματα.

Ἐγνώριζε ὅτι, ἂν ἐχάλοῦσαν, δὲν ἦτον ἐλαπίς νὰ τῆς ἀγοράσουν ἄλλες,

τόσον εὐμορφες. Ἡ Φανὴ ἐκτὸς τούτου ἀγαπᾷ τὸν πατέρα τῆς, καὶ γνωρίζει ὅτι ὁ πατέρας τῆς ἐργάζεται καὶ κοπιᾷ πολὺ διὰ νὰ μὴ στερεθῇ τίποτε ἢ κόρη του. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν θέλει νὰ τον ἐπιβαρύνῃ μὲ ἀνωφελεῖ ἐξοδα. . .

Ὁ πατέρας τῆς εἶνε λαμπρὸς μουσικός· παίζει ἔξωχα βιολοντσέλλο· ἐζήτησε λοιπὸν καὶ ἡδρε ἀρετοὺς μαθητὰς, καὶ συχνὰ ἀργεὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ βράδυ ἀπὸ τὰς παραδόσεις του.

Δι' αὐτὸ ἡ Φανὴ εἶνε μόνη στὸ μεγάλο σπίτι των. Ἡ γυναῖκα πού τους ὑπηρετεῖ μὲ τὴν ἡμέραν ἔχει φύγη, νὰ πᾶρῃ στὸ σπίτι τῆς, καὶ δὲν ἀκούεται πυχὴ στὴν καμαρούλα, ὅπου τὸ κανδηλάκι φέγγει σὰν ἄστρο μακρυνό.

Ἐξῆρα ἀκούεται ἓνας κρότος, σὰν νὰ ἐκλεισε καμμιά πόρτα ἀνοικτὴ. Ὁ κρότος αὐτὸς ἔκαμε τὰ τζάμια ν' ἀνηχίωσαν, καὶ σιγά-σιγά σβύνει σὰν ἀνεστεναγμὸς ἀνθρώπου.

Ἐξυπνὰ τρομαχμένη ἡ Φανὴ, ἀνασηκόνεται στὸ κρεββατάκι τῆς καὶ κυττάζει μὲ φόβο ὀλόγυρα:

— Τί εἶνε αὐτὸ; Ἐσύ'σαι, πατέρα; Καμμία ἀπάντησις! Ὅταν ὁ πατέρας τῆς γυρίζῃ τὸ βράδυ, περιπατεῖ πολὺ σιγὰ καὶ ἀνοίγει προσεκτικὰ τὲς πόρτες διὰ νὰ μὴν ταραξῇ τὸν ὕπνο τοῦ παιδιοῦ του.

Τρέμει ἡ Φανὴ. Ὁ κρότος δὲν ἀκούεται πλέον, ἀλλὰ κάποιος βέβαια ἐμπήκε στὸ σπίτι καὶ εἶνε κρυμμένος. Κανένας λωποδύτης, ἴσως. . .

— Παναγιᾶ μου, λέγει ἡ Φανὴ, θὰ κλέψῃ τὰ χρήματά που κερδίζει ὁ μπαμπᾶς μὲ τὸσον κῆπο!

Καὶ παίρνει θάρρος, καὶ πηδᾷ ἀπὸ τὸ κρεββατάκι τῆς. Εἶνε μὲ σταλίτσα μικροῦλα μὲ τὴν νυκτικιά τῆς· οὔτε αὐτὴ δὲν ξέρει τί πρέπει καὶ τί εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ, ἀλλὰ προχωρεῖ ἀποφασιστικώτατα καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα που χωρίζῃ τὸ δωμάτιόν τῆς ἀπὸ τὸ σαλόνι.

— Ἀπὸ ἐκεῖ, λέγει, ἀκούσθηκε ὁ κτύπος.

Ἀνοίγει τὴν πόρτα. Τὸ σαλόνι εἶνε πῖσασ-σκοτεινόν, καὶ ἡ Φανὴ συλλογίζεται πῶς, ἂν τὴν πιάτῃ ὁ λωποδύτης, θὰ τὴν κάμῃ μὲ χαφιὰ μονάχα.

Ἀλλὰ σιγά-σιγά ἀρχίζει νὰ φωτίζεται καὶ τὸ σαλόνι. Τὸ κανδηλάκι ἀπὸ τὸ δωμάτιόν τῆς ρίχνει τὸ φῶς του καὶ φέγγει ὀλίγον ἕως ἐκεῖ, καὶ τὰ μάτια τῆς Φανῆς ἀρχίζουν νὰ συνειθίζουν εἰς τὴν σκοτίαν.

Νὰ τὸ συρτάρι, ὅπου ὁ πατέρας κλειδώνει τὰ χρήματά του καὶ τὰ δικηκτικὰ, τὰ ἐνόμια τῆς μητέρας τῆς· νὰ τὸ μεγάλο κάρδι τῆς μητέρας στὸν τοῖχο, νὰ ἡ ἐταξέρα μὲ τὰ τετραδία τῆς μουσικῆς, νὰ καὶ τὸ βιολοντσέλλο τοῦ μπαμπᾶ; καὶ ὁ λωποδύτης;

Ὁ λωποδύτης ἐτρέμαξε φαίνεται, ἄμα εἶδε τὴν γενναίαν Φανὴν, διότι αὐτὴ δὲν τον βλέπει πουθενά.

Ἄ! εἶνε κρυμμένος λοιπὸν ὁ λωποδύτης; Ἡ Φανὴ δὲν θὰ πᾶρῃ βέβαια νὰ φάξῃ νὰ τον εἶρῃ, διότι . . . τί νὰ πᾶρῃ καὶ τί νὰ τῆς ἀπαντήσῃ αὐτὸς; Ὁ φωνὴ ὅμως; ἔκει, ὅς που νᾶρθῃ ὁ πατέρας τῆς, καὶ τότε . . . λογαριαζόμαστε!

Περὶ ὅμως ἡ ὄρα, καὶ τὰ ποδαρῆκα τῆς Φανῆς ἀρχίζουν νὰ κδώνονται ἀπὸ τὴν κούρασι, καὶ ἡ Φανὴ κάθεται ἐπάνω στὸ χαλί, καὶ φυλάει τὸν κλέπτη.

Ἄλλος κρότος ἀκούεται. Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ Φανὴ ἐγνώρισε τὸ βῆμα τοῦ πατέρα τῆς στὸ δρομάκι τοῦ κῆπου. Καὶ βάζει τὲς φωνὲς ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς:

— Μπαμπᾶ μου! μπαμπᾶ μου! Ὁ μπαμπᾶς ἀπορίῃ που βλέπει τέτοια ὄρα, μεσάνυχτα, τὸ κοριτσάκι του, μὲ τὴ νυκτικιά του, μέσα στὸ σαλόνι.

— Πρόσεξε, μπαμπᾶ, ἔκει μέσα θᾶνε!

— Ποῖος θᾶνε; ἐρωτᾷ ὁ πατέρας, ἐνῶ σηκώνει τὴν κόρη του στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὄλα, πές μου, τί κάνεις αὐτοῦ;

— Φυλάω τὸν κλέπτη νὰ μὴ φύγῃ, ἀπαντᾷ ἀπερίεστα ἡ Φανὴ.

Τρέμει τὰ μάτια του ὁ μπαμπᾶς διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν ὄνειρεύεται, τρεθᾷ ἓνα σπῖρο ὅσπερα καὶ ἀνάβει τὴ μεγάλη λάμπα.

Ἄχ! τί ὠραῖο φῶς! Ὅτι ἡ παραμυθὴ γωνίτσα δὲν μὲνει σκοτεινὴ!

Ἡ Φανὴ, ἡτυχη τώρα, διότι τὴν προστατεύουν τὰ χέρια τοῦ πατέρα τῆς, διηγείται πῶς ἐξόκησε, πῶς ἐτρέμαξε ἀπὸ τὸν δυνατὸ κτύπο που ἤκουσε, πῶς ἐσηκώθη διὰ νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν λωποδύτην τὰ χρήματα τοῦ πατέρα τῆς.

— Μά, τὸ βλέπεις πολὺ καλά, λέγει ὁ μπαμπᾶς, δὲν εἶνε ἐδῶ κανένας λωποδύτης.

— Ὁ! μπαμπᾶ, τὸ ξέρω πολὺ καλά, δὲν ἠμπόρεσα νὰ βγῇ ἀπ' ἐδῶ!

Ψάχνουν νὰ εὐροῦν αὐτὸν τὸν λωποδύτη, πού δὲν ἐννοεῖ νὰ παρουσιασθῇ. Κυττάζουν ἐδῶ, κυττάζουν ἐκεῖ, κάμνουν τὸν γύρο τοῦ σαλονιοῦ, ἀλλὰ τίποτε. Φθάνουν ἐπὶ τέλος κοντὰ στὸ βιολοντσέλλο, ἓνα μεγάλο ὄργανο μὲ τέσσαρες χορδές.

Ἀρχίζει τότε τὰ γέλια ἡ Φανὴ, καὶ μετ' ὀλίγον ξεκαρδίζεται στὰ γέλια καὶ ὁ πατέρας τῆς.

Ὁ φοβερὸς κρότος που ἐξόκησε τὴν μερροῦλα μᾶς ἦτον ἀπὸ μὲν χορδὴ τοῦ βιολοντσέλλου που ἦτο τεντωμένη κ' ἔξωφρα ἔσπασε.

Φυσικὰ οὔτε ἴγνος λωποδύτου δὲν ὑπῆρχε, ἀλλὰ ὁ μπαμπᾶς τῆς Φανῆς θὰ διατηρήσῃ παντοεινὰ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ θάρρους, τὸ ὅποιον εἰδείξεν εἰς ἡλικίαν δέκα ἐτῶν ἢ μικρὴ του κόρη.

ANNA ΠΥΡΓΑΤΟΥ

ΤΑ ΕΞΑΦΝΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

(Τέλος: ἴσε σελ. 153)

Οἱ μικροὶ μου ἀνγκυῶσται κινδυνεύουν νὰ σχηματίσουν πολὺ κακὴν ἰδέαν διὰ τὸ λύκειον τοῦ κ. Ζήνωνος Κανταρίδου, μὲ ὅσα ἤκουσαν διὰ τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς Βαμβεκοπούλους. Ὑποθέτουν ἴσως ὅτι ἡ διεύθυνσις τοῦ λυκείου ἐμεινε ἀδαφῶρος εἰς τὰ ἐκτροπα αὐτὰ γεγονότα. Πόσον ἀπατώνται ὅμως!

Ὁ κ. Κανταρίδης, ὁ διεθυντὴς, ὡς καὶ ὁ κ. Ἰωβίδης, ὁ κλοκαγάθος, ὡς ἀνεκτικὸς ὑποδιευθυντὴς, ἐπανειλημμένως εἶχον συσκέψῃ περὶ τοῦ λυκείου τούτου ζητήματος, τὸ ὅποιον ἰδιαιτέρως τους ἐβασάνιζε.

Μίαν ἡμέραν ὁ ἐπιτηρητὴς τῆς μελέτης κ. Ἀντώνιος, ἀνθρωπὸς αὐστηρὸς ἀλλὰ δίκαιος (ὅπως πάντοτε χαρακτηρίζονται ὄλοι οἱ αὐστηροὶ ἄνθρωποι), ἐπῆγε καὶ ἀνέφερον εἰς τοὺς σεβαστοὺς προϊσταμένους του κάποιαν νέαν ἀταξίαν τῶν τριῶν λαϊμαρῶν ἀδελφῶν.

«Τὸ συμπέσιον διετέθη περίφημα.» (Σελ. 166, σελ. 6')

— Τί νὰ κάμνωμεν; εἶπε στενάζων ὁ κ. Κανταρίδης. Νὰ τους ἀπβάλωμεν καὶ νὰ τους στελώμεν στὸ σπίτι των; Τὸ ἐσκέφθη. Ἀλλὰ, δικεῖ ἄλλο μὲς τους ἔφεραν ἐδῶ, παρὰ διὰ νὰ τους διαπαιδαγωγήσωμεν καὶ νὰ ἐξολοθίσωμεν τὲς κακὰς ἐξεις των. Καὶ εἶπειτ, οἱ γονεῖς των εἶνε λαμπροὶ ἄνθρωποι, καὶ τοὺς ὑπεραγαποῦν. Φαντασθῆτε, τὸ σκάνδαλον θὰ εἶνε φοβερὸν! σκάνδαλον διὰ τὸ οἰκοτροφεῖόν μας! Ὅλοι θὰ μᾶς κατηγορήσουν, θὰ μᾶς εἰποῦν ὅτι μᾶς κάμνουν γελοίους; τὰ πιδάρια, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἴγνος πειθαρχίας εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριόν μας! Εἴμεθα εἰς ἀδειξοδόν, φίλοι μου! Τὸ σκέπτομαι, καὶ ἀνορθοῦνται αἱ τρίχεις τῆς κεφαλῆς μου!

Χωρὶς νὰ προσέξουν εἰς τὴν ἀκριβε-

αν τῆς τελευταίας φράσεως (διότι τὸ κρῆνον τοῦ κ. Διευθυντοῦ ἦτο φλακρὸν σὰν αὐτὸ), οἱ κύριοι Ἰωβίδης καὶ Ἀντώνιος ἐπεβεβαίωσαν μὲ μίαν εὐγλωττοῦν χειρονομίαν τῆς δεξιᾶς χειρὸς των, τὴν ὅποιαν ὕψωσαν πρὸς τὸν οὐρανόν, ὅτι δίκαια ἔλεγεν ὁ κ. Κανταρίδης.

Ἡ σύσκεψις των παρετάθη ἐπὶ ὠραν πολλήν. Δὲν ἐμείναν ὅμως ἄγονοι. Φαίνεται ὅτι κάποια λύσις πρακτικῆς εὐρέθη, διότι ἓνας οἰκότερος εἶδε τὴν τριανδρίαν ἐκείνην νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ διευθυντήριον μὲ τὰ πρόσωπα γιμάτια ἀπὸ εὐχαρίστησιν ἔτρεθαν καὶ οἱ τρεῖς τὰ χέρια των, ἐνῶ πονηρὸς σπιθὴς ἐπειτοῦσαν ἀπὸ τὰ ματογυῶλια των.

Ὁ εὐρυμαθὴς διεθυντὴς κ. Κανταρίδης, ὁ κλοκαγάθος ὑποδιευθυντὴς κ. Ἰωβίδης, καὶ ὁ αὐστηρὸς ἀλλὰ δίκαιος ἄνθρωπος, ὁ κ. Ἀντώνιος ὁ ἐπιτηρητὴς, ἐχωρίσθησαν ἀφορβῶς, σὰν συνωμῶται. . .

Ὅταν οἱ κκ. Ἡρακλῆς, Θεμιστοκλῆς καὶ Περικλῆς Βαμβεκοπούλοι ἐμαθᾶν, μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐξετάσεων,

ἔτι ἦσαν καλεσμένοι εἰς τὸ γεῦμα τῶν ἀριστοῦχων μαθητῶν, ἡ κατάκληξις των ἦτο τόσο μεγάλη καὶ ὑπέριπτος καὶ ἀπειρος, ὥστε . . . ἐξέχασαν νὰ φάγουν τὸ παραμυθρὸν ἐπὶ εἰκοσιπέντε λεπτά τῆς ὄρας.

Ἐπὶ τέλος, ὁ Ἡρακλῆς συνήλασε πρῶτος.

— Μά, σ' αὐτὸ τὸ γεῦμα καλοῦνται μόνον ὄσοι παίρνουν ἀριστα καὶ βραβεύονται, ἐτραύλιτε. Λάθος λοιπὸν θὰ συμβαίη γιὰ μᾶς.

— Ἔτσι φαίνεται, ἐπρόσθεσεν ὁ Περικλῆς, συμφώνων μὲ τὴν γνώμην τοῦ προλαλήσαντος.

— Καὶ τί μᾶς μέλει; εἶπεν ὁ Θεμιστοκλῆς μὲ τὴν γνωστὴν του εὐθυκρίτιαν. Μᾶς ἐκάλεσαν εἰς τὸ γεῦμα, δὲν εἶν' ἔτσι; Λοιπὸν, αὐτὸ θὰ εὐχαρι-

θή το μάθη κ' ἐγὼ μόνον εἶναι διὰ τὰς ταξινόμησιν διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν ἐπιτελεῖσθαι.

Τὰ ἑλθεῖν, ἢ τὸν ἄγγελλον, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ νομιζέται ὅτι ἡ ἀκαλλιγραφία ἀμείωσις. Χρησιζοῦνται διατυπώσεις καὶ παρέχεται ἀκριβὲς καὶ φανερὸν. Δὲν εἶναι τὸ εἶπα καὶ ἄλλοις;

Νὰ καὶ μία χαρακτηριστικὴ ἐπιστολὴ ἀπὸ ἐκείνων που ἀγαπῶ. Τὴν γράφει ἡ Ἀκακία [ΕΕΕ] μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἐπιστολογράφους τοῦ κύκλου μας.

Βεβαίως, Ἰωάννη, εἰς τὸν Βόλον ἔχω τώρα τὴν μεγαλύτεράν μου κόρησάν μου παρὶ εἰς οὐρανὸν ποτε ἄλλαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τῆς Ἀθῆνας. Καὶ τοῦτο ἐπιθυμῶ εἰς τὴν ἐνεργείαν τῶν ἐκεῖ φίλων μου, τῶν Συλλόγων, τῆς Ἀσπίδος τῆς Ἀθῆναις, τοῦ Ζδ-Ζδ, τοῦ Κροτάλου, τοῦ Μερεμῆ, τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Ταπεινοῦ Γλασεμῆ, τοῦ Ἰσπανοῦ καὶ τῆς Ἀφῆρας τοῦ Πηλίου τοῦ ... ἀλλὰ ποῦν νὰ πρωτοσπαφίρω;

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΩΤΩΝ ΠΑΙΔῶΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Συγχαίρω διὰ τὴν εὐγενή του αἰσθητικὰ τὸν ἀγαπητὸν μου Μακρολαίμην [ΕΕΕΕ], ὁ ὅποιος μὲ ἐστειλε 16 φράγχα χρυσῶ, δι' ὧν ἐνέγραψα εἰς τὴν Διάπλασιν τοῦ 1904 τὰς δύο ὑπόρους μαθητρίδας τοῦ ἐν Γάμω Παρθαναγωγείου, ουστηθείσας ὑπ' ἀριθ. 23 καὶ 24 ὑπὸ τοῦ Λόφου τοῦ Γάμου. Εὐχὴ του!

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νῦν ταλλᾶζουσι: ἡ Κάκια μετὰ τὸν Λόφον Χόσι, Μικρὴν Τρελοῦσαν, Ἀκτινοβόλον Ἀστρον, Μπάρμπα Λεονόδον καὶ Ἡλιακὴν Ἀκτινα: — ἡ Παρναλῆσσα Ὀρρατὴ μετὰ τὴν Ἀγωνιστὰν Ψυχῆν, Περσικὴν Ταπεινοῦσιδα καὶ Νεαράν Ὑπερβίαν — ὁ Μονογενὴς Ἀπὸλλων μετὰ τὴν Ἀφῆραν Καρδίαν, Πικραμένην Καρδίαν, Θεαγένην, Πάλλουσαν Καρδίαν καὶ Λουλοῦδι τῆς Καρδίαις — ἡ Περσέσσα Καρδία μετὰ τὴν Καροῦμειν Καρδούλαν, Ρομαντικὴν Καρδίαν, Ἀφῆραν Καρδίαν, Ἀλκυονίδην Καρδίαν καὶ Πικραμένην Καρδούλαν — ἡ Φαιδίμη μετὰ τὴν Ροδοδάκτυλον Ἠὸν, Ἀλκυονίδην Ὀρρα, Ἐλκυονίδην Μαζιάν καὶ Μάριαν Ἀρτοφανέτταν — ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Λυκαυγοῦ μετὰ τὴν Ἀφροδίτην Παρσέλληνον, Ἀποφρονιστὸν τοῦ Νεστοροῦ, Διονυσίδα Πηγῆν, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου καὶ Φιλιππία τοῦ Κόματος — ἡ Δωδώνη μετὰ τὸν Ζακυνθινὸν Ἀερόν, Κυκλαδίων, Κόκκινον Κρίνον, Ἀρθοῦ τῆς Ἐλλάδος καὶ Ἐρμιόδον Προσπολεῖον — ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου μετὰ τὴν Δωδώνην, Ἀταβήρον Ρόδον, Λουλοῦδι τῆς Καρδίαις, Ἀσπὴν τῆς Ἐρμιῶν καὶ Ζακπιδά: — ἡ Μικρὰ Βολυκοπούλα μετὰ τὴν Μυροβόλον Χαραυγῆν, Αἰμιλίαν Χόσι καὶ Ἐνθυμοῦ — τὸ Ἐνδοκὸν Μεσολογγίου μετὰ τὸν Ταπεινὸν Γλασεμῆ, Ζδ-Ζδ, Νοσητὴν Ρομφαίαν καὶ Λόφον τοῦ Κόμπου — ὁ Διαστράξιον Μαρόδον μετὰ τὴν Πικραμένην Καρδούλαν, Φιλιππία Σκιδῆ καὶ Θυμωμένον Κόματι — ὁ Ὀλύμπιος Ἄστρον μετὰ τὴν Ἀμαρῆλιδαν — ὁ Τόλλιος Ὀστούλιος μετὰ τὴν Ἀφροδίτην Παρσέλληνον, Νύμφην τοῦ Πυροῦ καὶ Ἐλληνοκίδην Ἐδαφροῦ — ἡ Ἀφροδίτη Παρσέλλην μετὰ τὴν Μυροβόλον Χαραυγῆν.

Ἡ Διάπλασις ἀποπέμπεται τοὺς φίλους τῆς Περσέσσας Καρδίαν (ἐννοεῖται) ἢ ἐρῶ ἡσθεῖς δικαιοσυνῆ γράψαι μου λοιπὸν κάποιον κήπου) Λόφον τοῦ Γάμου (ὁ ὅποιος; μὲν ἀναγγέλλει τὴν εἰς Κωνσταντῖνον ἀφῆν τὸν δι' ἐνδὸς ὠραίου δελταρίου) Νεαράν Ἠθοποιον (Σημά ἐστειλε) Μυροβόλον Χαραυγῆν (ἢ ὅπως ἐρίσκειται τώρα εἰς Βόλον καὶ εἶνε κατεθουσιασμένη ἀπὸ τὰς περιποιήσεις τῶν ἐκεῖ συνδρομητῶν μου) ἀλλὰ καὶ ἀεικναιὰ πολλὰ καλὰ μὲν γράψουμι περὶ αὐτῆς;) Φαιδίμην, Ἐλεγκήνορα (ἔχει καλῶς;) Φιλιππία Σκιδῆ (ἢ μεταφρασίς σου

ἐλήθη πρότερον) Δωδώνην, Ἐρμιόδον Προσπολεῖον (ἔστειλε) Ἄστρον τῆς Νίκης ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν εἰς ἐπερὶ δὲ νὰ σε βεβαιώσω πῶς ἔχεις δικίον) Τηλεμαχὸν (ἔλαβον κ' εὐχαριστῶ) Δημ. Χ. Ζωὴν (ἔστειλε) Ἀφῆραν τοῦ Πηλίου (ἔδωκεν) νὰ στείλῃς ὁμιλικὴν γραμματὸσκημὰ τοῦ ἑσπεριχοῦ, πέντε γράμματα διὰ κῆρυξ φράγχα) Ἀπαστράξιον Μαρόδον, Κόκκινον Κρίνον ([ΕΕ] δὲ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, καὶ μὲ μιλῶν τὸν εὐχαριστήριον θὰ μιλῶ τὰς ἐντυπώσεις σου, δι' ἡ ἀΝῆτα Σκημῆ θὰ καλῶ τὸν Ἄστρον) του καὶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐν ταύτῃ περιπέσει περιπέσει τὸ πρόγραμμα τοῦ τοῦ ὑπὸ τῆς) Ἀσπιδόρατα Ὀδραν ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν εἰκονογραφημένην ἐπιστολήν) δὲν πιστεύω ὅμως νὰ γίνεται αὐτὸ που λέγεις εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἰσα ἴσα εἶναι μίαν ἐπιστολὴν συνθεθεῖται ἀπὸ ἐπιταγῆν, τότε εἶνε ἀσφαλτέστερα, ὅτι δὲν ὑπάρχει ὑπόνοια διὰ κηρύξ (ῥήματα) Ναπολεόντα Πρωτοῦ (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) εἶναι ἐπὶ πᾶσι ἐκώλυμα ἀπόρροτον, δὲν εἰμπορῶ νὰ σε εἶπω ψεύστην πῶς!) Ἀ. Α. Χ. (εἶδες βίβλια ὅτι εἰς τὸ προσηυμένον φύλλον σου ἐνεκρίθη τὸ ψευδώνυμον Νυκτοβόλας ὡστε ἡ προσθήκη ἦλθεν ἀργά) Ὀλύμπιον Ἀρδρα (ἔστειλε) τί κατὰστασις ἢ κηρύξ νὰ ἀναρροθῆ; εἰς τὸν δι-εσπώντην;) Χερμονιάτικον Ἠέλιον (σὺ νὰ τὰς κα-αγγέλλῃς, κ' ἐγὼ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ κηρύξω ἂν πρὸς ταῖς περὶ κηρύξ ἢ ἀπλῆς συμπόσεως;) Μάριαν τὴν Μεδίαν (Σημά ἐστειλε) γράψε μου τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε αὐτὸ, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ἐγγίλων ἐκ νέου.) Ἀσπιδόρα Παοχαλίδαν (ἐπὶ πᾶσι ἐκ μέρους σου τὴν μικρὰν Κάκην, ἢ ὅπως σου στέλλει χίλια φάκια) Πάνον Γαλάτην (λοιπὸν, καλὸν καλοκαίρι κλέον!) Πηλὸν τῆς Ἀλύπτον (κατενοῦσαι κηρύξ) μετὰ τὸν Ἄστρον) ὅπως κηρύξεται αὐτὸ που προ-τελεῖται) Παρρατὴν Ἀφροδίτην ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν) δὲ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστῶ) Ἐλληνοκίδαν (ἔστω κάποιος ὅμως ἢ συντομία εἶνε ποτὶ εὐλόγησόν) Κοπερὸ Σπαθὶ (εὐς; ἔκαμες ποτὶ καλὰ καὶ πρέπει νὰ εὐγνωμοσύνη τῆς Μελίωθ διότι δὲν σε ἄριστ' νὰ ἔβγῃς ἐκ [Ε] τὸ ἔστω μὲν αὐτὸ τῆς τὸ ἐρεῖται) Ἐργαστικὸν Μέρμηκα (ἔχ, αὐτὴ ἢ προ-χῆ) τί ὠραίαν ἐκπρόσην ἐματαιώσων;) Δωρὶδα Παρσέρον (ποῦ περὶ τῶν τώρα τῶσων ὠραία μετὰ τὴν Μυροβόλον Χαραυγῆν) Αἰγυπιακὸν Φοῖνικα (ἔστειλε) Θυροφὸν τοῦ Παραδείσου (ἀκριβοῦς ἢ ἰς) Κοριακὴ θὰ δημοσιεύσῃ τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου) Μαγε-τικὸν Ἀστρον, Ἀφροδίτην Χάριον, Ἠγεμόνα τοῦ Φωροῦ (δὲν ἀκριβοῦς δὲ; καὶ σὺ διακρί-θῃς εἰς τὴν γυμναστικὴν) Ζδ-Ζδ ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν) Ἀσπιδά τῆς Ἀθῆναις ([Ε] εὐχαριστῶ ποτὶ δι' ὅσα γράφεις τὰς καλλιτέρας μου εὐχὰς διὰ τὰ γενεαῖά σου) Ταπεινὸν Γλασεμῆ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιτολάς; ἔλαβε μετὰ τὴν 9ην Μαΐου βάπασις εἰς τὸ προστέξει.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ ἡμέρα Ἰουλιῶ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητῆς καὶ λεπτα 5 μόνον Ἐλκυσίος ὅρος 10 λέξεις, ὁρισθῆ καὶ αἱ διωγόμενοι τὸν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.)

Ἀναχωρήσαντες ἐκ Βόλου ἀποχωρετοῦμεν ἀπὸ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ τὰ μέλη τῆς Ἐνώσεως. — Ἀφῆρα τοῦ Πηλίου, Πηρῆν τῆς Ἐπταλόφου. (Δ, 56)

Εὐχαριστοῦμεν ἐκπρόσην τὸ συγχαρὸν ἡμᾶς Ἐ Ταπεινὸν Γλασεμῆ. — Βασίλισσα τῶν Κυμάτων, Ἡλιακὴ Ἀκτινα, Μικρὰ Βολυκοπούλα, Ἀφροδίτην Ἐσπιδόρα. (Δ, 57)

Ζητῶ ἀπὸ τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδίαις τὴν διευθύνσιν σου πρὸς ἀλληλογραφίαν. — Ζδ-Ζδ. (Δ, 58)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Ἰουνίου. Ὁ γόστη ἐν ἑσπερίῳ, ἐπὶ τῶν δέσμων δὲν νὰ γράφονται τὰς λύσεις των οἱ διαγροῦσῶμενοι, ὡς εἶπεν ἐν τῇ ἑσπερίῳ καὶ εἰς φανήλους, καὶ εἰς ταύτας περιέχει 90 φύλλα καὶ περιέχει φ. 1.

215. Αἰξί-γροφας Ζῶν τι βίποταλέσθῃ, Εἰς ἀποφρονιστῶν, Ἄλλο τῶν ἂν προσθέσθῃ Κασικίσι. κηρύξ. Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Γλασεμῆ Σ. Πολυλά

216. Στοιχειδῶγροις μετὰ Τονογρίφου Μὲ κηρύξ, ποταμὸς Καὶ ἰδὲ σπῆ Γεωγραφία. Ἄν ἀποκαρτεροῦσθῶ Καὶ ἂν ἐξουσιάζω, Εἶναι πόλις σπῆν Τευρκία, Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Παύρου Ἀστρον

217. Ἀναγοικματικὸς Μεγάλου κηρύξος κάποιος κηρύξ τὰ γράμματα [του, Καὶ φημὴν εἰς τὸν ἰατροῦ λαμβάνει ἀρχαιοτάτου. Ἐστὴν ὑπὸ Ἐλένης Κ. Σουλίου

218. Δένεγμα Πρασιὴν εἶναι πεδίον Καὶ θέρος καὶ κηρύξος Καὶ δὲ πεδίον κρατικῶν Πλὴν ἀσπιδόρατος ἀγῶνος, Ὅπου κηρύξος ὁμηρικῶς Καὶ μ' ἐλιγροῦσι ποικιλίαν Ἐξῆρος δεινοί, πλὴν ὁμοιοί Τελείως πρὸς ἀλλήλους. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κροτάλου

219. Πυραμῆς + Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν κατὰ εὐθείας * + * = Μέλος τοῦ σώματος * * + * = Πύργος βασιλείας * * * + * * * = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος * * * * + * * * * = Ἀντοκροῦρα Ρωμαῖος Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀφῆρας Καρδίαις

220. Κρυπτογραφικὸν 1 2 3 4 5 6 7 2 8 = Συγγραφίαι. 2 3 8 5 6 = Ἰαπὸν. 3 1 1 2 8 = Ἦμος. 4 2 5 1 6 8 = Ἐτασις γῆς 5 6 7 2 8 = Θεός. 6 3 1 2 8 = Δὲν εἶνε ὑλικόν. 7 6 3 8 = Μέσον μεταφορῶν. 8 4 3 1 2 8 = Ζῶν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Ἡμετέρων Τολμοπολιῶν 221. Ἐρωτήσεις Ποία εἶνε ἡ λέξις ἐνεῖναι, ἢ ὅπως, μετὰ Ν ὅπως τὸν γεωργόν. μετὰ Η τὸν μεταφέρει, μετὰ Β τὸν δουλεύει, μετὰ Ρ κάποιος τὸν ἐμποδίζει, καὶ μετὰ Χ πάντοτε τὸν τρέφει; Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Χαραυγῆς

222. Μαγικὴ εἰκὼν ὄνειρος εἰκὼν Ὁ Τάκης καὶ ὁ Τοῦς, περιπατοῦν εἰς τὸν κήπον. Ὁ Τάκης κρατεῖ ἕνα μύλον, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν φῶσ ἀέρας, ὁ μύλος δὲν γυρίζει. Τότε ὁ Τάκης τοῦ λέγει: — Τοῦς, φῶσα μετὰ τὸ πτόμα τὸ μύλο σου, νὰ γίωσθ. — Ἄλλο δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελευτήσῃ, καὶ ὁ Τοῦς βίβει τὸς φωνὲς καὶ τρέχει εἰς τὸ σπίτι. Τί πράγμα ἔκαμε τὸν Τοῦς νὰ φοβηθῆ; Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Γλασεμῆ

223. Τρεπλὴ ἀκροστιχίς Ταρχαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποκαλοῦν στενωτάτου συγγενῆ, τὰ μεσοτὰ μέτρον καὶ τὰ τελευταία πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς: 1, Ἀρχαία πόλις τῆς Μακεδονίας. 2, Ἀρχαῖος μουσικὸς. 3, Χαρακτηριστικὸς Μυθολογικός. 4, Θεός. 5, Φυτόν ἐξωδύμον. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστρον Ποικιλίαν

224. Γρίφος δ' F; 1 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐρμιόδου Προσπολεῖου